

1 Dec 24

Les soldats ont eu seize blessés et douze tués; parmi ces derniers se trouve aussi un Albanais musulman.

Les meubles, objets, vivres, bétails des quatre villages détruits, tout ceux qui ont pu échapper à la destruction ont été transportés publiquement à Mitrovitza, à Vutcherin et dans les villages voisins, pillés par des colons serbes et russes installés dans la région.

Le sanglant événement de Galitza n'est qu'une seconde édition, considérablement augmentée, de la tragédie de Doumitza, où le 10 février a. c., 25 femmes et enfants albanais ont été assassinés par les Serbes. Le village de Doumitza est situé près de Vutcherin, dans la région de Drénitza.

Hussein Koritza

Les Arméniens et la Fédération Balcanique

L'exemple à suivre

Lettre de Constantinople

Cher Camarade,

Tous ceux qui ont réellement à cœur la fin du martyr du peuple macédonien salueront avec joie l'apparition de votre vaillant organe.

Le peuple macédonien, comme notre infortuné peuple, a gravi un calvaire douloureux.

Une grande part de responsabilité des pires malheurs qui se sont abattus sur ce peuple retombe sur la tête de leurs dirigeants.

En effet, les chefs du mouvement révolutionnaire des deux peuples ont fait preuve d'un manque absolu du sens de la réalité. Victimes d'une idéologie qui n'avait rien de révolutionnaire, bercés par des illusions puériles, ils ont cru pouvoir assurer le salut de leur peuple en mettant leurs espoirs dans l'aide „humanitaire“ des puissances de proie.

La conférence de Lausanne a déchiré le masque des puissances capitalistes et impérialistes, en enterrant solennellement et définitivement „la question arménienne“, c'est-à-dire, la question de l'émancipation de l'Arménie turque.

Pendant la boucherie mondiale, ces puissances, après avoir, par des promesses mensongères, dressé le petit peuple arménien contre l'Etat féodal turc, après l'avoir poussé aux sacrifices suprêmes, l'ont lâché à Lausanne, d'une façon ignominieuse.

Heureusement, une partie de notre peuple a retrouvé sa voie. L'Arménie russe s'est débarrassée de la tutelle de ces mêmes chefs „révolutionnaires“ qui avaient conduits aussi bien l'Arménie turque que l'Arménie russe de catastrophe en catastrophe.

L'Arménie actuelle, la République arménienne socialiste soviétique a garanti son développement libre et paisible en entrant dans la Fédération des Républiques S. S. de la Transcaucasie qui, à son tour, fait partie de l'Union des Républiques soviétistes.

Après le partage de la Macédoine entre la Serbie, la Grèce et la Bulgarie, le peuple macédonien ne peut conquérir son émancipation que par une voie: celle de la Fédération balcanique.

Mais cet idéal ne peut être atteint que par la transformation profonde du régime économique, social et politique qui sévit en ce moment dans les Balcans.

Un Pachitch, un Michalacopoulos, un Tzankoff ne peuvent jamais se comprendre, car ils ne sont pas les représentants des intérêts des masses travailleuses, mais les agents et les laquais des classes dominantes qui sont en concurrence et en lutte perpétuelle entre elles.

Il en a été de même en Transcaucasie: tant que les Républiques d'Arménie, de Géorgie et d'Azerbaïdjan étaient dirigées par des partis nationalistes et hétérogènes, elles ne faisaient que s'entredéchirer. Mais, dès que les ouvriers et les paysans de ces pays ont chassé leurs mauvais bergers et ont pris le pouvoir dans leur mains, une entente sincère, une fraternité inaltérable se sont établies entre eux.

La Macédoine doit avoir comme guide l'exemple lumineux des peuples du Caucase.

Vous êtes l'annonciateur de ces temps nouveaux et le porte-drapeau de cet émouvant idéal de fraternité.

Voilà pourquoi je vous envoie en mon nom et au nom de tous mes camarades mes vœux les plus ardents pour le couronnement le plus prompt de vos efforts, nécessairement difficiles et durs, dans l'intérêt du peuple macédonien martyr et dans celui des autres peuples opprimés des Balcans.

Constantinople, 15 Novembre, 1924.

Ardachès Vahrman

zajedničke borbe protiv nacionalnog i socialnog ugnjetavanja — to je zadaća sviju onih, koji iskreno teže za rješanjem krize u interesu sviju ugnjetavanih i izrabljivanih u Jugoslaviji, jer drugoga izlaza iz te krize — nema.

Eto, to pokazuje svima partijama i organizacijama ugnjetavanih nacija, seljaštva i radništva povratak apsolutizma u Jugoslaviji.

Ivan Čulić

Арбанаси у Србији

Нови покољи

(Допис из Арбаније)

Телеграфска београдска агенција пустила је вест, према којој је шеф арбанске банде Азем Галица тобоже прешао српско-арбанску границу и напао српску жандармерију близу Вучитрна (северо-западно од Скопља). У сукобу убијено је тобоже 120 арбанских „разбојника“.

Ова новост пуштена је у циљу да дискредитира Арбанију у моменту када Србија одбија да респектује арбанске границе и противи се да свакуише место Св. Наум. Ова тенденциозна вест треба да буде ректификована.

Ево на који се начин десно тај догађај:

Азем Галица има већ четири године потешкоћа са српском жандармеријом и локалним српским властима због тога, што је устао као браниоц арбанских права и што је освештао сваку увреду која је долазила од Срба и њихових локалних власти. Азем, чије је право име Бејта, родом је из села Галице, предела Дренице. Близу Вучитрна, предео, чији су становници искључиво Арбанаси.

Већ годину и по како је Азем склопио мир са српским властима, које су му обећале, да ће га пустити на миру у његовом селу. Један уговор био је тако закључен. По томе се види, да Азем није био у Арбанији.

Дакле 14. јула официри Јанко Спасојевић, Стојановић, Денић, Марјановић, Палевић отпутовали су у 7 сати у вече из Митровице са 3 чете пешадије и једном батеријом артиљерије.

Нико није знао какве су биле намере овог војничког кретања, и тек што су се удаљили из вароши, шефови су рекли војницима циљ операције, а то је опкољење Галице, да би ухватили Азем Бејту.

После поноћи командант Јанко Спасојевић послао је војнике код Азема да се преда. У том међувремену војници, којих је било 1200, опколили су села Галицу, Никоцицу, Љубовицу и Добовицу и поставили топове и митралезе.

Пошто Азем није хтео да се преда, битка је одмах јотпочела. Она је трајала осам сати. За то време артиљерија е непрестано дејствовала.

Четири горе поменућа арбанска села била су до темеља срушена ватром и гранатама: Од 120 кућа остале су само две нетакнуте.

Било је шест људи и пријатеља Аземових, који су убијени, он сам измакао је здрав и читав; до сада се нашло 60 арбанских лешина, међу којима жена и деце, који су становали у разрушеним селима; не зна се број спалених живих жртава у унутрашњости кућа. Али Срби у пијанству своје радости објавили су 200, па чак и 600 убијених.

Војника је било 16 рањених и 18 убијених. Међу овим последњим налази се такођер један муслиман Арбанас.

Намештај, ствари од вредности, живеж, стока... од четири срушена села, све што је измакло овом рушењу јавно су преносили у Митровицу и Вучитрну. А и у оближњим селима све је опљачкано од српских и руских трупа, које се налазе на кантовању у том пределу.

*

Крвави догађаји Галице само је друго издање огромно повешано према трагедији Думице од 10. фебруара о. г. . . . 25 жена и деце арбанске било је убијено од стране Срба. Село Думица налази се такођер близу Вучитрна у пределу Дренице.

Хусеин Корица

Арменците и Балканската Федерация

Пример за следване

(Писмо от Цариград)

Драгий Другарю,

Всички онези, които имат действително при-сърце края на теглата, що изпитват Македонците, ще поздравят с радост излизането на Вашия смел вестник.

Македонският народ, както и нашият нещастен народ, изтърпя големи страдания.